

Sevim Yılmaz

İKİ KADIN

tilki kitap

tilki
Kitap

roman
iki kadın
sevim yılmaz
ISBN 978-605-7946-01-0
1.Basım, İstanbul, Eylül 2018
Genel Seri: 1219 Roman: 1036

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Sekreterya: İlayda Demirsoy
Yayın Danışmanı: Veysel Yaykın
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Zehra Kıratlı
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Tuğçe Arıbaş
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

iki kadın

sevim yılmaz

Sevim Yılmaz;

Sevim Yılmaz 1955 Kayseri doğumlu olup Ankara'da yaşamaktadır.

İlk kitabında otizmli kızı ile yaşadıklarını yazarak hem otizm hem otizmli çocukları olan ailelerin sorunlarını yansıtmaya çalışmıştır. Daha sonra "Dokunamadığım Kadın" ve çocuk tacizlerine tepki göstermek, duyarlılığı artırmak amacı ile "Yapma" adlı kitaplarını yazmıştır. Son olarak, şiirlerini topladığı "Bir Deste Şiir" adlı kitabı yayımlanmıştır.

Halden anlayan bir insan eksildi hayatımdan
Her gidene böyle ağlanır mı?
İçimde yaş kalmadı
Oturduğu ev, geçtiği sokaklar onsuz kaldı
Dönüş yok artık, haber yollayan da oradan
Ağızlar mühürlü, alabildiğine bir sessizlik
Yaşamının saati durunca kapandı kapısı
Bilinmezliğin eşiğine bıraktı onu yakınları
Ulu bir çınarın altında yeni mekânı
İç sızısı olmayan gece ve gündüzlerde
Uykusuz, sıkıntılı geçen zamanlarına inat
Rahatça yatsın artık diye
Beyazlar içinde uğurlandı
Sessiz ve tepkisiz usulca
İki çocuk, bir sürü eş dost
Yorgun düştü yaşananlardan
Çok söz duyup örselendi
Çok giden çok gelen gördü
Ardında bıraktı yığınla anı
Acı, tatlı, anlamlı, anlamsız
Dimdik bir baş, onurlu
Beyazlar içinde
Sessiz ve tepkisiz usulca
Hazin hazin eserek uğurlarken lodos
Halden anlayan eşim eksildi hayatımdan.

Sevim Yılmaz

İKİ KADIN

Sonbahar geldi. Bahçedeki ağaçlar sararıp yapraklarını döktü; dallar çıplak, her yer sarı. Sen hayatta olsan tırmıklar, temizler, toprağı beller, her yanı düzenlerdin. Ben hiçbirini yapmıyor, kimseye de yaptırmıyorum; sanki sen gelip her işi yapacakmışsın gibi… Bu yıl böylece kalsın istiyorum; senin yokluğunun her yana sinmişliğini görmek ister gibiyim.

Aslında çabuk toparlanmam, güçlü olmam lazım. Kızımızın bana artık daha çok ihtiyacı olacak ama bu kadar ağır sorumluluklarım varken, sen, tüm yükü benim omuzlarıma yükleyip gitmişken, nasıl ayağa kalkacağım bilemiyorum. Eşim olmakla verdiğin rahatlığın önemini seni kaybettiğimde anladım. Başkalarının istekleri, yönlendirmeleri ile yaşamak istemiyorum ama kızımın belirlediği yaşam çizgisinin dışına çıkmakta zorlansam da yaşamımı kendi ellerimle yoğurarak, kalemimle şekil vermeye, yediğimiz ekmeğin, içtiğimiz suyun acıyan tadını yeniden tatlandırmaya, ayrılan yaşamımızı bir şekilde birbirine bağlamaya çalışıyorum. Yaşamım boyunca zorunlu ihtiyaçlarım dışında kendim için fazla bir beklentim olmadı. Maddi manevi sahip olduklarımla yetinmeyi bildim; tek isteğim huzur oldu. Bunu da seninle birlikte oluşturmak istedim. Beni sevdiğini, yanımda olduğunu bilmek huzurumdu. Sende vardım, bu bana yetiyordu; en güzel sözcükleri senden duymuştum. Birlikte dinlediğimiz şarkıları şimdi yalnız dinliyorum ama anılar bana gülümseyebilmem için güç veriyor. Ölümün acısı öyle büyüktü ki küçücük yüreğime dar geldi ama bu yaşımda bana bahşedilen rolümün ne olduğunu öğrendim ve kabullendim sanırım. Sensizliğimizde zamanı kızımla birlikte tüketiyoruz. Bazen başkalarının yardımına ihtiyaç duyarız ama kimi zaman yardım hiç fayda etmez; insan ya cayar ya kabullenir, ben çoktan bu yaşamı kabullendim.

Biraz önce radyoda bir hikâye dinledim: İki çocuklu bir aile hafta sonunu piknik yaparak geçirmeye karar vermiş. Piknik yerine vardıklarında, anne yemeği hazırlarken, baba çocuklarıyla birlikte kısa bir

yürüyüşe çıkmış. Yürüyüş uzun olmasa da çocuklardan küçük olan yorulmuş.

"Babacığım, çok yoruldum, beni kucağında taşır mısın?" demiş. Babası, "Ben de yoruldum oğlum." der demez çocuk ağlamaya başlamış. Baba biraz düşünmüş, sonra etrafındaki ağaçlardan kuru bir dal kesmiş; dalı bıçağı ile yontup şekil vermiş.

"Al sana oğlum, güzel bir at." diyerek onu oğluna vermiş. Çocuk dal parçasından olan ata sevinerek binmiş ve "Deeh deeh!" diye bağırarak annesinin yanına doğru koşmaya başlamış.

Küçük çocuğun yorgunluğunu unutup canlandığını gülerek seyreden baba, yanındaki kızına oğlunu göstererek, "Hayat budur işte kızım." demiş. "Bazen kendini yorgun hissedersin; öyle zamanlarda kendine değnekten bir at bul ve yoluna devam et! Bu at yerine göre bir arkadaş, bir şarkı, bir şiir, bir özlem, bir umut, bir hayal ya da bir çocuğun tebessümü olabilir." demiş.

Benim atım, sanırım gözlerim gördüğü, ellerim kalem tuttuğu sürece okumak ve yazmak olacak; çünkü kitaplarım renksiz hayatıma renk katıyor.

Fırtına gök gürültüsü ile birlikte yağmur bulutlarını üzerimize doğru sürüklüyor, şimşeklerin ışığı gözümü alıyor. Nihayet sağanak halinde yağmur inmeye başladı; rüzgâr kesildi. Pencereyi açıp derin derin nefes almak istiyorum. Gözlerimi kapatıp hafif serin esintiyi ve yüzüme çarpan hızı kesilmiş yağmur damlalarının ıslaklığını duyumsuyorum. Toprak kokusunu sen de severdin; sanki nefesin kulağımın yakınında, keskin nemli toprak ve ıslanmış kuru yaprak kokusunu algılıyor musun? Yağmurdan sonra dışarı çıkıp yürüyüş yapmalarımızı o kadar özledim ki!

Cennette olduğunu umuyor, seni çok özlüyorum; bizi çok erken terk edip gittin. Böyle aniden gideceğini hiç düşünmediğimden ne de sıkı tutmuştum ellerinden. Zaman zaman sorunlarımız o kadar çok oluyor ki ne yapacağımı şaşırıyorum. Öyle zamanlarda itiraf etmeliyim ki seni

çok daha fazla arıyor, bana yardım et diye seslenmek istiyor, yanımda olmanı, beni dinlemeni istiyorum; çünkü herkesle her şeyi konuşamıyorum. Zaten beni anlamazlar, seninle konuşmalı, içimi döküp rahatlamalıyım; sesinin güven veren tınısını duymalı, gözlerim gözlerinle buluşmalı, tenimde ellerinin sıcaklığını duyumsamalıyım. Evimizde kimseyle paylaşamadığım, kimsenin yaklaşamadığı bir başınalık hüküm sürüyor ama kendimi, gelmeyecek diye düşündüğüm zamanlara yaslayıp, umutsuz bekleyişlerle hırpalamak istemiyorum.

Seni göremesem de sağımda solumda, her yanımda var gibisin. Gitmene engel olamadım ama anılarımızın yok olmasına izin vermeyeceğim; yokluğun, içinde yaşadığım gerçek dünyamın renklerini soluklaştırdı ama bana cevap veremesen de işittiğini sanıyor, bazen konuşuyorum seninle; sorular soruyor, ne yapmak istediğimi anlatıyorum. Sesimi duyan olsa aklımdan şüphe eder. Alışverişe çıkıyorum, senin sevdiğin bir meyveyi görsem "Alsam mı acaba?" diyeceğime "Alsak mı acaba?" diyorum. Senin sevdiğin bir yemeği yapacak olsam senin sevdiğin şekilde, sen de bizimle yiyecekmişsin gibi yapmaya özen gösteriyorum. Hem bende hem yuvamızda senden kalan izler hep duracak, hiç yok olmayacak. Yazılarımda, şiirlerimde, üzüntümde, sevincimde, soframda, gündüzümde, gecemde hep sen olacaksın. Her çaldığında sen arıyormuşsun gibi açıyorum telefonumu. Bu, ilk günler çok daha fazla oluyordu. Artık telefona koşarak gitmiyorum ama zil sesi ile içim hâlâ pır pır ediyor.

Yaşam artık bana yüz vermiyor, hep suratı asık bakıyor; sürekli kendi kendime cevabını veremediğim sorular soruyorum. Her şeyi oluruna bırakabilsem çok iyi olacağım. Sığ bir insan olmayı yeğlerdim; hayatımı sorgulayıp durmak beni çok yoruyor ama sanırım beklentisizlik insanı güçlü kılıyor; duygularımı denetim altına alıp bunu bir yaşam biçimi haline getirmeliyim.

Bugün alışverişe çıktım. Yıllardır görmediğim bir yakınımla karşılaştım. Gençliğimizde sık sık bir araya gelirdik; ama evlenip Eskişehir'de yaşamak zorunda kalınca görüşemedik. Sıhhiye'deki parkta oturup uzun uzun konuştuk.

Ortak bir konumuz varmış. Down sendromlu bir oğlu olmuş, şimdi on beş yaşındaymış. Derya'mın otistik olduğunu öğrenince çok ilgilendi; öğrenmek istediği çok şey vardı. Sürekli soru sordu, anlattıklarımla oğlunun davranışlarını karşılaştırdı. Otizmin iletişim bozukluğu, içe dönüklük olduğunu, bu çocukların konuşmada güçlük çektiklerini, Derya'nın bir de işitme problemi olduğunu, konuşamadığını anlattım. Sorunlarımızın fazla olduğunu öğrenince oldukça üzüldü. Ne de olsa "Damdan düşenin halinden ancak damdan düşen anlar." derler ya, kendileri de çok sıkıntı çekmiş; hâlâ uğraşıyorlar.

Onun oğlu ergenlik döneminin başında olmasına rağmen, yaşadığı sorunlardan bahsedince otizmli erkek çocukların ve ailelerinin bu dönemlerinde, hiç aklıma gelmeyen sorunlar yaşayabileceğini fark ettim. Kızım olduğu için sevindim. Derya ergenlik döneminde zapt edilemeyecek kadar hırçınlaşmıştı; sürekli göğüsleri ile oynar, yapma dendiğinde sinirlenir, taşkınlıklar yapardı. Benim kızıma gücümün yetmediğini, otist erkek çocukları olan ailelerin kim bilir ne sorunlar yaşadıklarını söyleyince arkadaşım, Pr. Binyamin Birkan'ın yazısını okursam bilgilenebileceğimi söyledi; özenle katlanıp zarfa konmuş olan yazıyı çantasındaki dosyadan çıkartıp bana verdi. Evde dikkatle okuyacağımı söyleyerek ben de alıp çantama koydum.

Bir süre daha oturup onunla ülkemizdeki imkânların kısıtlı olduğundan bahsedip epeyce dertleştik. Seni kaybettiğimi öğrenince kendi dertlerini unutup bana nasıl moral vereceğini şaşırdı. Kocası emekli olunca Ankara'ya geleceklermiş. Hayatta olabilseydin sıkça görüşürdük; arkadaşımı mutlaka severdin. Birisiyle konuşmaya, sıkıntılarımızı paylaşmaya ihtiyacımız varmış. İki saat bize yetmedi, zaman hemen geçiverdi, vaktimiz sınırlıydı, işlerimiz vardı; sık sık telefonlaşmak için sözleşip ayrıldık.

Durağa kadar yürüdüm. Otobüsün gelmesini beklerken arkadaşım ile konuştuklarımızı düşündüm; verdiği yazıyı hemen okumak istiyordum. Otobüs geldi; en öndeki tek kişilik koltuğa oturup çantamdaki zarfı çıkarttım, okumaya başladım.

OTİZMDE ERGENLİK

Her birey cinsiyeti ile doğar.

Cinsel dürtülerle birlikte dünyaya gözünü açan insanoğlunun mutluluğu da yaşam kalitesi de doğrudan bu dürtülerin etkisi altındadır. Kısaca cinsellik insanlığın ayrılmaz bir parçasıdır. O halde sağlıklı bir yaşam için cinsel açıdan da sağlıklı olmak gerekir ki bunun başında cinsel eğitim gelir. Cinsel eğitimin amacı; insanın sevgi içinde serbestçe gelişimini ve kendinde bulunan cinsel güçleri olabildiğince düzenleyerek bunları bilinçli olarak elinde tutması ve bunlardan doğru şekilde yararlanması için bilgi sahibi olmasıdır.

Bu bilgiye herkesin ihtiyacı olduğu tartışma götürmez. Şüphesiz gelişme süreci bebeklikten yetişkinliğe tehlikelerle dolu çocuklarımıza yaş normaline uygun olarak gereken cinsel eğitim de verilmeli. Ancak tipik gelişenlere göre otizmli çocukların diğer gelişim alanlarında olduğu gibi bu alanda da ailesi ve işin uzmanlarınca verilecek özel bir eğitime ve rehberliğe daha çok ihtiyaçları vardır.

Çocukluktan yetişkinliğe geçiş dönemi olarak tanımlanan ergenlik, otizmli çocukların yaşamlarında belki de en çok ilgiye ihtiyaç duydukları bir dönemdir. Fizyolojik ve psikolojik birçok değişimin yaşandığı bu çalkantılı dönem, kızlarda ortalama 12 erkeklerde ise 14 yaşında başlar. Erkeklerde kilo artışı, cinsel organlarda büyüme, cinsel organ çevresinde kıllanma, kilo ve boyda artma gibi fizyolojik değişikliklerin yanı sıra, ciddi kimlik bocalamaları ve psikolojik sorunlar da görülebilir. Kızlarda ise meme gelişimi, koltuk altı ve cinsel bölgede kıllanma, adet kanaması, kilo ve boy artışı gibi fizyolojik değişiklikler ve bunun yanı sıra birtakım ruhsal sıkıntılar olabilir. Her iki cinste de vücuttaki yağ artışından kaynaklanan sivilceler çeşitli sıkıntılar yaşatır. Çocuk bu dönemde devamlı kendisini inceler kendindeki değişikliklerin farkına varır, kendisini başkalarıyla kıyaslar kendisi ve ailesi ile çatışmaya girebilir.

Tipik gelişen çocuklar ergenlikteki bu değişimleri televizyon izleyerek, ailesi ve arkadaşları ile konuşarak, cinsel deneyim ve sorunları tartışarak, okuyarak öğrenebilecektir. Otizmli bireylerin cinsel yaşantıları kısıtlıdır. En çok görülen cinsel deneyim mastürbasyondur. Bununla beraber, bacaklarını sıkma, karşı cinsten olanlara sarılma, karşı cinsten olanları öpme, koklama, cinsel organlarına dokunma biçiminde cinsel yönelmeler görülür. Otizmli çocukların karşı cinsten biriyle cinsel ihtiyacını giderme olanağı pek yoktur. Mastürbasyon, kimi çocukta hareket takıntısı haline gelir ve çocuk devamlı mastürbasyon yapma isteği duyar. Uygun yer ve zamanı gözetmeden davranışı sergiler.

Bu davranış uygun zaman ve yerde yapıldığında hiçbir zararı yoktur; nitekim normal çocukların büyük bir kısmı ergenlik dönemi ve sonrasında cinsel gereksinimlerini bu yolla giderir. Otizmli bireyler genellikle bu işi abartırlar; kimsenin görmediği yerde ve günün her saati yapılmayacağını bilemezler. Kimi çocukta takıntı olur ve çok sık yaptığı için cinsel organında tahrişler görünür, bunun sonucunda da iltihaplanmalar olur. Bazı çocuklar mastürbasyon yaparken, ereksiyon olmasına rağmen boşalamaz. Bunun sonucunda sinir krizleri geçirir ve bazen saldırgan davranışlarda bulunurlar.

Bazı otizmli çocuklar cinsel dürtülerin yoğun olduğu dönemlerde, bilinçli veya bilinçsiz olarak karşı cinse ilgi duymaya başlar. Bu durum çoğu kez tacize kadar varır; bu durum genelde cinsel organa dokunma, sarılma, öpme, koklama biçimindedir. Özellikle ergenlik döneminde cinsel dürtüler artar. Çocuk, cinsel dürtülerini nasıl doyuma ulaştıracağını bilemediği için öfkeli, saldırgan ve çöküntü gibi durumlar görülür. Bu dönemde bazı çocuklara cinsel isteği azaltıcı ilaçlar verilmektedir; fakat bu ilaçları kullanan çocuklarda duygusal çöküntü ve içe çekilme gibi yan etkiler ortaya çıkar. Bu nedenle bu tür ilaçlar önerilmemektedir.

Otizmli bireylerin ergenlik dönemi başlangıcı ve anında yaşadıkları bu sıkıntılara yönelik olarak; aileler tarafından duruma uygun çeşitli uygulamalar geliştirilebilir ya da işin uzmanından fikir alınabilir. Ancak bazen de ailelerin cinselliği bir ayıp olarak görmeleri ya da uzmanların bu konulara açık olmamaları, yaşam kadar normal olan bu süreci için-

den çıkılmaz bir hale sokar. Otizmli bireylerle çalışan, yaşayan kişilerin; bu durumu normal fizyolojik bir olay olarak değerlendirmeleri gerekir.

Ön ergenlik döneminde cinsel davranışlardan biri de ereksiyon ve uyarılma halinin süreklilik arz etmesi ve bir boşalım sağlanamamasıdır. Böyle durumlarda kişinin bireysel özellikleri dikkate alınarak, davranıştan aldığı haz engellenmeden davranışı yaptığı ortamın kontrol altına alınması daha doğru olur.

Diğer yandan bu çocukların ergenlik döneminde karşı cinse olan arzuları, kendini ve olayı ifade edememelerinden kaynaklanan cinsel istismar, önemli bir toplumsal sorundur. Bu çocuklar, özellikleri ve cinsel rahatlıkları göz önüne alınarak gözetim altında olmalıdırlar. Özellikle çocukların giyimlerine dikkat edilmeli, otizmli çocukların cinsel istismarına neden olabilecek cinsel içerikli figürler, oyun ve davranışlardan da kaçınılmalıdır. Cinsel istismara maruz kalmamaları için çocukların sosyal ortamları kontrol altına alınmalıdır.

Peki neler yapılabilir? Mastürbasyonu takıntı haline getiren bireyleri, bu takıntıdan kurtarmak gerekir. Bunun için de yapılacak ilk şey, çocuk uygun olmayan yerde bunu yapmaya başladığında dikkatini başka bir yöne çekmektir. Örneğin, çok sevdiği bir yiyecek veya oyuncak verilerek bu işi yapması engellenebilir. Ayrıca evin bir yeri çocuğun mastürbasyon yapabilmesi için ayrılabilir. Çocuğun mastürbasyon yapmasına sadece burada ve günde bir defa izin verilebilir. Uygun olmayan bir yerde yapmaya başladığında, dikkati başka tarafa çekilemiyorsa, uygun ve fazla sınırlayıcı olmayan ceza yöntemleri uygulanmalıdır. Ergenlik döneminde çocuğun cinsel gereksinimini gideremememesinden, karşı cinse taciz ve tacize benzer yakınlıklar, öfke patlamaları, saldırganlık ve depresif durumlar görülüyorsa, bu işi yapabileceği uyaranların olduğu özel bir yer belirlenebilir. Mastürbasyon yaparken boşalamayan çocuklar için de aynı yöntem uygulanabilir. Böyle bir düzenleme için bir uzmandan destek alınabilir.

Kız çocuklarını cinsel istismardan uzak tutmak için, onları sokakta yalnız bırakmamak gerekir. Anne babalar için çok güç bir durum olmasına rağmen, çocuğu olası gebeliklerden korumak için gerekli önlemler

İKİ KADIN

Sevim Yılmaz

Kaybettiği eşiyle duygusal bağını koparamayan, otizmli kızı ile yaşayan ve kızından yola çıkarak yazdığı kitaplarla otizme ışık tutmayı amaç edinmiş bir kadın.

Çocukluğundan başlayan ve yaşamı boyunca devam eden aile içi şiddet ve taciz mağduru bir başka kadın.

Yolları kesişen iki kadın yazdıkları mektuplarla içini dökerken, otizm, otizmli ergenlerin cinsel sorunları ve aile içi taciz gibi bıçak sırtı konuların birinci ağızdan anlatıldığı yaşamlara tanık olacaksınız.

tilki kitap

9 786057 946010